

Chương 4: Thua người, không có nghĩa là thua cả cuộc đời

Sáng sớm khi vừa tỉnh giấc, Phong Lan đã gọi ngay cho Tăng Phi, Tăng Phi lập tức qua đón rồi đưa cô đến đồn công an khu vực để trình báo sự việc, sau đó lại đưa cô về nhà hàng.

Tăng Phi xuất thân từ gia đình làm trong ngành Công an, từng là một cảnh sát hình sự rất xuất sắc, nhưng mấy năm trước đã thôi việc công chức, tuy nhiên vẫn quen biết và giữ liên lạc với nhiều nhân vật trong các đơn vị ngành Công an. Bản năng nghề nghiệp mà Tăng Phi từng kinh qua khiến anh cảm thấy việc Phong Lan nửa đêm nửa hôm một thân một mình chạy trên đường vắng dẫn đến việc bị cướp quả là khó cắt nghĩa. “Sau này nếu buổi tối mà không lái xe về được thì hoặc là gọi điện nhờ bạn bè, hoặc là gọi cho hãng taxi. Lần này người không bị làm sao là coi như may mắn lắm rồi.” Tăng Phi đi theo Phong Lan vào sảnh nhà hàng. “Em có chắc chắn lúc đó không có ai chứng kiến sự việc không?” Câu hỏi này trong lúc lấy lời khai anh đã hỏi một lần. Phong Lan vừa bước vào nhà hàng liền thấy Đinh Tiểu Dã đã chính thức bắt đầu làm việc, cô mím môi rồi đáp: “Không có. Nếu mà có ai thì tên cướp đó đã không dám ra tay rồi, trừ phi người chứng kiến là tên vô lại, nhìn thấy người ta sắp chết mà không cứu.”

Khang Khang thấy cậu Tăng Phi đến thì rất vui mừng.

“Cậu ơi, cậu nhìn cháu đến chỗ chị Phong Lan lau sàn nhà một tháng nay, cơ bắp có nổi lên được tí nào không? Cháu để kiểu tóc này đẹp không? Trông giống đàn ông đích thực không?”

Tăng Phi tìm một chỗ ngồi đại xuống, liếc Khang Khang một cái từ trên xuống dưới rồi hỏi Phong Lan: “Có gì khác à?”

Phong Lan cố nhin cười, xua Khang Khang mặt ngập tràn thất vọng đi. “Đi lấy đồ uống cho cậu đi.”

“Anh đến đây rồi thì ăn cơm trưa đã rồi hãy đi, để em vào bếp làm riêng cho anh cái gì đó thật ngon.” Phong Lan cũng ngồi xuống với Tăng Phi. Tăng Phi lắc đầu. “Thôi khỏi, ở công ty đang bận nhiều việc.” “Dạo này làm ăn có tốt không ạ?”

“Hay là để anh gọi người đến lắp đặt hệ thống an ninh mới cho cửa hàng em nhé?”

Phong Lan chưa kịp nói thì điện thoại di động của Tăng Phi đã đổ chuông.

Lúc này Đinh Tiểu Dã mang một lon bia to đến. Phong Lan bắn khoăn không biết Khang Khang biến đi đâu, chẳng lẽ vì Tăng Phi không chịu công nhận những nỗ lực của cậu ta trên con đường rèn luyện trở thành đàn ông đích thực nên trốn vào một góc sứt sùi rồi? “Chị chủ, Khang Khang bảo chị gọi cái này.” Đinh Tiểu Dã đứng bên bàn nói.

Phong Lan khó chịu ngẩng đầu nhìn anh. Lúc này anh đã thay sang bộ đồng phục nhân viên cửa nhà hàng, trông rất vừa vặn và phù hợp. Phong Lan cảm thấy hài lòng với con mắt lựa chọn của mình – ý cô là bộ đồng phục. Nhưng vấn đề là, thái độ của Đinh Tiểu Dã rất bình tĩnh, khi đối mặt với Phong Lan cũng không hề tỏ ra lung túng, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Tăng Phi đang nghe điện thoại, ra hiệu cho phục vụ cất bia đi, mang cho anh cốc nước là được.

“Nước đóng bình của cửa hàng hết từ hôm qua rồi ạ, bây giờ chỉ có nước nóng vừa mới đun xong, có được không ạ?” Đinh Tiểu Dã xem ra rất phù hợp với vị trí nhân viên phục vụ.

Phong Lan trả lời thay cho Tăng Phi: “Nước nóng cũng được, gọi điện hỏi họ mang nước đến chưa...” Cô chợt nhớ ra, cửa hàng hôm qua đã hết nước đóng bình, thế thì cốc nước ấm mà Đinh Tiểu Dã mau chóng bung ra cho cô lúc đó được “điều chế” bằng cách nào vậy?

Nhưng cô không thể hỏi khi Tăng Phi đang có mặt ở đây, hơn nữa vẫn còn nhiều chuyện phải đợi tính sổ một thể với Đinh Tiểu Dã. Tăng Phi vẫn đang nói chuyện điện thoại, nhìn cách anh chau mày có thể đoán được phía bên kia đang nói chuyện gì đó không phải là tin vui. Phong Lan nghe thấy anh nói: “Những việc kiểu này đừng có gọi cậu. Nhảm nhí, cậu còn chẳng biết đó là cái quỷ gì...không được...đừng nói huyền thuyên nữa, cậu tắt máy đây!”

Nghe giọng của anh, có thể đoán ra người gọi điện tới chỉ có thể là Thôi Yên. Phong Lan nháy mắt hỏi: “Thôi Yên lại làm sao rồi?” Tăng Phi nhắc cốc nước nóng Đinh Tiểu Dã vừa mới bung đến, quá nóng, không thể nào uống nổi, anh lại đặt xuống. Cái tên mà Phong Lan vừa nhắc đến đối với anh dường như cũng là một thứ gây bối rối. “Càng ngày càng không ra thể thống gì.” Anh có vẻ như khó nói, nghĩ một hồi lại quyết định cầu cứu Phong Lan. “Cái mà...loại kem để tẩy lông cho phụ nữ thì mua ở đâu được?”

Phong Lan nghe vậy, cảm thấy rất buồn cười. Còn Khang Khang nghe thấy chủ chủ đề yêu thích thì vội chạy tới hong chuyện. “Chị gái cháu hỏi phải không? Chị ấy muốn mua kem tẩy lông chứ gì? Cháu biết chỗ bán

đây.”

“Thế thì tốt quá, chúa đi mua rồi mang đến cho chị ấy. Cậu không hiểu nổi con gái như nó phải dùng cái đó làm gì.”

“Cho đẹp chứ để làm gì, ai mà chẳng thích da dẻ trơn mượt? Đặc biệt là những lúc ăn mặc hở hang một chút.” Khang Khang trả lời rất lưu loát.

“Cháu kiến nghị nên dùng sản phẩm của máy hiệu này. Nhưng cháu không đi mua giúp cậu được, chị ấy cũng đâu có nhờ cháu, cháu còn phải làm việc mà.”

Phong Lan phải tìm cách xua Khang Khang biến ra chỗ khác trước khi Tăng Phi cạo đầu cậu ta. Cô tưởng tượng ra cảnh Tăng Phi đi mua kem tẩy lông, thật là một hình ảnh đáng ngưỡng mộ.

“Thôi Yên cần gấp vậy sao? Tại sao con bé lại bảo anh đi mua, nó không có cô bạn thân nào à? Không thì anh bảo trợ lý đi mua hộ vậy.” “Nó bảo không muốn để người khác biết nó dùng cái đó.” Tăng Phi lắc đầu. “Em thử nói xem trong đầu phụ nữ bọn em nghĩ cái gì, ai mà để ý đến mấy sợi lông măng của nó cơ chứ, lại còn giục là cần khẩn cấp. Mà này, thường thì lúc nào bọn em phải dùng đến thứ đó?”

Phong Lan trả lời ngắn gọn: “Lúc quyến rũ đàn ông.”

Tăng Phi ngăn người rồi bắn khoả nói: “Nó mới có mấy tuổi chứ?” “Anh già rồi, không theo kịp thời đại nữa. Hai mươi tuổi đã là thiếu nữ từ lâu rồi.”

Phong Lan dứt khoát từ chối yêu cầu mà Tăng Phi chưa kịp mở lời. “Em không đi mua đâu đấy, lát nữa em có việc rồi!” Tăng Phi sốt ruột gõ ngón tay xuống bàn. “Phiền quá đi mất!” Sau đó, anh đứng dậy, nói với Phong Lan: “Thế thì anh đi trước đây.” Phong Lan vừa cảm thông vừa ghen tị nói: “Vừa làm bố vừa làm mẹ, tại sao em lại không có “trưởng bối” nào như anh chứ?”

“Bạn bè không nên thấy nhau nguy khốn, còn bồi thêm đòn như vậy. Cũng chẳng phải em không biết tại sao anh phải đối xử như thế với nó.” Thái độ của Tăng Phi có vẻ không vui.

Phong Lan vỗ vỗ vào vai Tăng Phi, an ủi: “Đừng có chuyện gì cũng ôm hết vào mình như thế.”

Nhìn Tăng Phi đi khỏi, Khang Khang lầm bầm: “Thiên vị. Giá như cậu ấy chiều mình chỉ bằng một nửa so với chiều chị ấy thôi...” “Ai bảo cậu là con đẻ của bố mẹ cậu.” Phong Lan nói không chút thương xót.

“Thật ra thì em cũng đáng thương mà...”

Phong Lan không thể chịu nổi cảnh đàn ông con trai mà mè nheo nhõng nhẽo, đúng lúc đó nhân viên giao nước đến, cô bèn đẩy Khang Khang đi.

“Kìa, đi giúp người ta khuân nước ngay, đến lúc thể hiện cơ bắp của cậu rồi đây.”

Nói xong, Phong Lan đi thẳng về phía quầy bar, lấy một ly nước đặt trước mặt Đinh Tiểu Dã, anh đang ép nước hoa quả cho khách. “Học nhanh đây. Làm luôn cho tôi một cốc.” Cô cố hết sức để có được giọng nói bình tĩnh, không thể để mới vừa bắt đầu đã bị thất thế. “Đợi tôi một chút.” Đinh Tiểu Dã không hề ngẩng lên.

“Tôi qua cậu cho tôi uống nước gì vậy?”

“Không phải là nước nóng, cũng không phải là nước lạnh, đương nhiên vì chị yêu cầu nước ấm mà, thưa chị chủ.” Đinh Tiểu Dã mỉm cười, vẻ mặt ngây thơ vô tội.

Phong Lan nhắc nhở bản thân không được để nhan sắc làm cho u mê, cô đại khái cũng đoán ra được khả năng lớn là mình là mình đã bị cho uống nước máy.

“Cậu có biết là tôi thừa sức đuổi việc cậu dễ như trở bàn tay không?

Trông tôi có vẻ dễ bắt nạt lắm hả?”

Đinh Tiểu Dã nhìn cô, không nói năng gì, Phương Phương – một nhân viên phục vụ khác đến lấy cốc nước cam ép bung đi.

Phong Lan đợi Phương Phương đi khá xa rồi mới tiếp tục nói: “Hôm nay cậu vẫn có thể tiếp tục làm việc ở đây, là bởi vì tôi không muốn giải thích với Khang Khang vì sao tôi phải đuổi việc cậu.”

“Tại sao?” Đinh Tiểu Dã ngoan ngoãn lắng nghe. “Bởi vì tôi đã nhìn thấy mộng của bà chủ sao?”

“Đừng có ép tôi phải giết người diệt khẩu!” Phong Lan cảnh giác quan sát bốn phía, rít qua kẽ răng. Rốt cuộc thì anh ta là loại người như thế nào, tại sao lại dám ngang nhiên xoay vần cô trong lòng bàn tay như vậy? Còn cô vì sao lại có thể khoan dung nhún nhường để anh ta tiếp tục đứng trên đất của cô? “Cậu phải tự biết mình là ai. Tôi trả công cho cậu để cậu ở đây làm việc cho tôi, cậu nghĩ mình là ai cơ chứ?” “Xin lỗi chị chủ, tôi chưa từng công việc này bao giờ, rất nhiều điều còn phải học.”

Thái độ này mới làm Phong Lan cảm thấy hài lòng được một chút. “Thế trước khi đến đây thì cậu làm những thể loại công việc gì? Làm ông chủ hay thiếu gia con nhà giàu?” Phong Lan tò mò hỏi. Cô cũng không dám tin lắm, Đinh Tiểu Dã tuy trông không phải bộ dạng quê mùa, nhưng lại có bàn tay thô ráp gân guốc, nếu không phải người lao động nặng nhọc trong nhiều năm thì không thể có đôi bàn tay như vậy. Đinh Tiểu Dã trả lời: “Chăn ngựa, trồng bôi mầu.”

Phong Lan không thể nhớ ra được ngay bối mẫu là cái gì, nhưng điều này không quan trọng. Cô nhấn mạnh lại với Đinh Tiểu Dã: “Cho dù trước đây cậu là ai, nhưng bây giờ cậu đã làm ở chỗ tôi thì phải tuân thủ quy định của tôi.”

“Chuyện tôi qua tôi sẽ không kể với bất kỳ ai.” Đinh Tiểu Dã nói. Phong Lan bỗng dưng thấy nóng bừng cả tai, anh ta nói như thể đêm qua giữa hai người đã xảy ra chuyện gì với nhau vậy. “Thì đúng là có chuyện gì đâu!”

“Là không có chuyện gì đáng nói.” Anh lại cười, nụ cười đầy ẩn ý sâu xa.

Phong Lan nghi ngờ anh ta ám chỉ rằng mong cô cũng chẳng có gì đáng nhìn, nhưng lại không thể chỉ dựa vào một nụ cười để bắt lỗi anh ta. Mà sao có thể như vậy được, lâu nay cô vẫn tự hào về vòng ba của mình mà. “Đinh Tiểu Dã, cậu rất cần công việc hiện tại đúng không?” Cô nghiêm mặt hỏi. Đinh Tiểu Dã không hề do dự gật đầu ngay. “Chỗ tiền cho chị vay đêm qua là số tiền cuối cùng của tôi.”

Anh nhấn mạnh từ “vay”, Phong Lan không chịu nổi, rút ngay tờ một trăm tệ từ ví ra, đập lên người anh. “Nhìn cái kiểu keo kiệt của cậu kìa, đây, tôi trả lại cậu gấp đôi nhé!”

Cô khinh bỉ nhìn Đinh Tiểu Dã chẳng nói chẳng rằng nhét ngay tiền vào túi.

“Đã cần công ăn việc làm, lại hám tiền đến thế thì nên làm việc nghiêm chỉnh một chút, tôi bảo cậu làm gì thì cậu phải làm nấy.” Đinh Tiểu Dã không phản ứng gì, Phong Lan nhân đà tiếp tục nói: “Lát nữa cậu đi với tôi đến chỗ này.”

“Để làm gì?”

“Dự tiệc cưới.”

“Không đi.”

Đinh Tiểu Dã từ chối không hề do dự và khách khí. Tuy Phong Lan đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn không tránh khỏi tức giận. Cô cầm ví tiền chỉ vào mũi anh. “Cậu coi những gì tôi vừa nói đều là trò đùa phải không?”

Lại có khách gọi nước hoa quả, Đinh Tiểu Dã vừa gọt hoa quả vừa nói: “Tôi làm ở nhà hàng của chị, và sẽ làm tốt phần việc thuộc phạm vi công việc của tôi. Những việc khác tôi không làm.”

“Hôm nay tôi trả cho cậu gấp ba lần tiền lương.”

“Tại sao lại cần tôi đi?”

“Bởi vì cậu đẹp trai, còn tôi thì thích hư vinh. Tôi cần cậu đi cùng với tôi.

Tôi có thể điều chỉnh rút ngắn thời gian thử việc của cậu xuống còn một tháng

thôi, trở thành nhân viên chính thức, mỗi tháng lương sẽ cao hơn hiện tại ba trăm tệ.” Phong Lan ra điều kiện thẳng thừng, không quanh co vòng vèo. Đinh Tiểu Dã xem ra có khí tiết hơn Phong Lan nghĩ. “Chị nghĩ tôi sẽ vì nhận được thêm ba trăm tệ một tháng mà bán mình sao?” Mặt Phong Lan không hề biểu lộ cảm xúc, cô nói: “Được rồi. Chỉ cần cậu chịu đi thì sẽ không phải thử việc một tháng nào nữa. Hôm nay cậu sẽ là nhân viên chính thức luôn, cái giường của Lưu Khang Khang ở trong phòng kho cũng sẽ là của cậu.”

Đinh Tiểu Dã đặt con dao gọt hoa quả trong tay xuống, quả quyết trả lời: “Giao dịch thành công.”

Phong Lan hài lòng mỉm cười. Không có khúc xương nào là quá cứng, chỉ có răng không đủ sắc mà thôi. Chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên chạy bàn ấy mà, cô cứ nghĩ anh ta phải có bản lĩnh hơn cơ.

Cô tiến một bước về phía Đinh Tiểu Dã, mỉm cười ngẩng đầu nhìn anh, khẽ khàng nói; “Lát nữa chúng ta sẽ đi dự tiệc cưới người yêu cũ của tôi, nếu như cậu làm tôi bẽ mặt, tôi sẽ xử lý cậu.”

Phong Lan không hề thấp, lại đi giày cao gót, thế mà đỉnh đầu cũng chỉ vừa chạm chóp mũi của Đinh Tiểu Dã. Sáng nay cô đã sửa soạn làm tóc điệu đà và rất hài lòng với kiểu cách ăn mặc trang điểm hôm nay. Họ đứng rất gần nhau, Đinh Tiểu Dã nghe cô nói vậy, vô tình cúi xuống, tóc của cô bay ngang qua má anh, anh vội lùi lại một bước.

“Cậu sợ tôi à?” Phong Lan cố tình hỏi.

Đinh Tiểu Dã trả lời: “Tôi sợ Coco mademoiselle. Mũi của tôi không được tốt.”

“Cho cậu chết!” Phong Lan làm động tác giơ nắm đấm rồi tiến lại gần thêm một bước. “Đứng yên không được cử động, không được nín thở, ngừng liên tục trong vòng ba phút.”

Đinh Tiểu Dã không kìm được bật cười đưa miếng trái cây đang cắt dở trong tay lên, miễn cưỡng nói: “Chị buộc tóc lại đi, không lẽ có sợi tóc nào rơi vào trong nước ép, khách hàng sẽ kiện cho đấy.” Phong Lan không tiếp tục đôi co với anh nữa. “Cởi tạp dề ra, thay đồng phục đi, chúng ta phải đi rồi. Trên xe tôi có một bộ quần áo.” “Tôi không quen mặc quần áo của người khác.”

“”Mới mua, tôi tặng cậu không được à?”

“Không cần, không thì chị đi tìm người khác.”

Không hiểu Phong Lan nghĩ ra điều gì, cô thỏa hiệp.

“Không được ăn mặc trông như thằng ăn mày đâu đấy nhé.” Cô làm động

tác như đang “xé xác”.

Tiểu Dã và Phong Lan ngồi trong hội trường tiệc cưới của Chu Đào Nhiên. Anh ăn mặc rất tuềnh toàng, áo thun cổ tròn và quần jean. Cho dù Phong Lan có nghi ngờ độ tuổi của chiếc quần bò mài bạc trắng kia liệu có bằng tuổi đời cả Khang Khang hay không, nhưng cô cũng chẳng muốn mất công nói ra làm gì. Đỉnh Tiểu Dã dù ăn mặc như thế nào cũng không đến mức quá xấu xí. Lúc cô mới quen Chu Đào Nhiên, tất cả quần áo, giày dép trên người anh ta cộng lại đều không đến ba trăm tệ, còn bây giờ anh ta lại mặc chiếc áo sơ mi ba ngàn đồng cô tặng để cưới người con gái khác. Cô không muốn mình trông càng thảm hại. Hôm nay Phong Lan có thể không cần đến, nhưng vì câu nói đó, “thua một người không có nghĩa là thua cả cuộc chơi” mà cô muốn đến. Quy ngã ở đâu thì phải đứng dậy từ chính chỗ đó, cô không thể để người khác nghĩ hôm nay cô chỉ biết vui đầu trong chăn than khóc. Những lời Chu Đào Nhiên nói tối hôm qua cũng khiến cô thức tỉnh, mỗi tình này cô đã phải trả giá nhưng không có nghĩa là cô không hề sai. Dù sao tình yêu cũng đã chết, cô cứ coi như biến nơi này thành tang lễ của mối tình giữa cô và Chu Đào Nhiên, đã ở bên nhau được bốn năm, dù thế nào đi nữa thì cũng phải đi cho hết chặng cuối.

Đàm Thiếu Thành cũng đến, ngồi cùng bàn với Phong Lan và Tiểu Dã. Vừa mới ngồi xuống ghế, cô ta đã cười với Phong Lan và nói: “Tôi nghĩ cô sẽ không đến chứ, thế cảm giác khi nói câu “chúc mừng” với hai người đứng ở cửa kia như thế nào?”

Phong Lan cười nửa miệng. “Chẳng có cảm giác gì hết, chỉ là mấy câu xã giao khách sáo mà thôi. Tôi chẳng hận anh ta, nhưng cũng không cần thiết phải chúc phúc cho anh ta. Anh ta sống có hạnh phúc hay không chẳng liên quan gì đến tôi. À, không đúng, nêu anh ta không hạnh phúc chắc tôi sẽ vô cùng vui sướng.”

“Nhắc lên được thì cũng đặt xuống được. Tôi thích cô như thế này.” Lời tán dương của Đàm Thiếu Thành không biết là thật hay giả. Cô ta nhìn Đỉnh Tiểu Dã, cười rồi nói: “Phát triển cũng nhanh đấy nhỉ? Nếu là tôi, tôi cũng vút ngay đồ cũ đi.”

Đỉnh Tiểu Dã tập trung ăn lạc, như thể mọi thứ xung quanh chẳng liên quan gì đến anh.

Khách mời dần dần cũng đến đông đủ, trong đó không thể thiếu bạn bè chung của Phong Lan và Chu Đào Nhiên. Chỉ có một vài người chủ động đến chào hỏi, nói chuyện với Phong Lan, cô biết, những người khác đều quan sát cô từ xa.

“Công nhận là cậu độ lượng, Phong Lan à.”

“Gã Chu Đào Nhiên chắc là mất mọc sau mông rồi.”

“Em như thế này lo gì không tìm được người tốt hơn? Quên ngay đi, để chị kiếm cho người khác.”

“Suyt...Các cậu bảo liệu cô dâu đã có gì chưa?”

Phong Lan trả lời đối đáp với từng người, cười nói hoàn hảo không phạm một sai sót nào. Cô đang đứng chào hỏi đáp lễ với mọi người, bỗng có ai đó chọc chọc vào lưng, cô quay lại, Đinh Tiểu Dã vẫn ngồi ở chỗ cũ, chìa tay đưa cho cô miếng táo, chắc là lấy từ đĩa hoa quả trên bàn tiệc.

“Tôi ném thử giúp chị mấy loại liền, miếng này ngọt nhất, nếu chị vẫn không ưng thì tự chọn lấy.” Anh nói tỉnh bơ.

Phong Lan cúi nhìn miếng táo, đã bị cắn một miếng, dấu răng in rõ rệt. Cô ghé miệng, khẽ cắn một miếng nhỏ, nhăn mày kêu: “Thế này mà bảo là ngọt à? Tôi không ăn, cậu đi mà ăn hết đi.”

“Phụ nữ thật khó chiều.” Đinh Tiểu Dã không ngại ngần ngoạm hết cả miếng táo, rồi chần thềm để ý đến cô nữa.

Mấy người đứng tám chuyện cùng Phong Lan nhanh chóng tản mát đi các nơi, cô đoán là họ có nhiều ý tưởng phải chia sẻ cùng nhau ở một nơi cô không nhìn thấy. Cô quay lại chỗ ngồi, ghé sát vào tai Đinh Tiểu Dã, nói nhỏ: “Diễn giỏi lắm, tôi đánh giá thấp cậu.”

Đinh Tiểu Dã mỉm cười, tiếp tục ăn lạc. “Xứng đáng với đồng tiền bỏ ra chứ?”

“Công năng so với giá tiền cũng tương đối đây. Sau này khi nào có việc cậu lại đi với tôi, đám cưới, đám tang, họp lớp...”

“Chị giàu thật đấy. Táo rõ ràng là rất ngọt.”

“Cậu đã bắt tôi ăn miếng táo dính nước bọt của cậu thì đương nhiên tôi cũng không muốn chịu thiệt.”

“Chị không mắc bệnh truyền nhiễm nào chứ, chị chủ.”

“Đánh chết cậu bây giờ, nếu đêm nay cậu sùi bọt mép, tôi sẽ chịu trách nhiệm thanh toán tiền bệnh viện thuốc thang và chi phí tang lễ.” “Nội dung phục vụ của tôi không bao gồm đêm nay.”

Hai người ghé sát tai nhau thầm thì to nhỏ, nhìn vào rất tâm đầu ý hợp. Ngay sau đó, cô dâu chú rể đi vào hội trường trong tiếng nhạc, lễ cưới chính thức bắt đầu.

“Đó là người yêu cũ của chị à?” Đinh Tiểu Dã có vẻ không mấy ấn tượng lắm.

“Thấy sao?” Dù sao Phong Lan cũng muốn nghe nhận xét của anh. Đinh

Tiểu Dã nói: “Cô gái bên cạnh anh ta trông cũng được.” Phong Lan sa sầm nét mặt, không thèm để ý đến anh nữa. Đình Tiểu Dã cũng thôi thì thầm, tập trung nhìn đôi uyên ương trên bục hội trường. “Bấy giờ đám cưới toàn làm thế này à?” Lâu lắm rồi tôi không dự tiệc cưới nào.”

Phong Lan định nói: “Thế lúc trước cậu là người hoang dã sống trong bộ lạc nguyên thủy à?” Nhưng nghĩ lại lại thấy chẳng có hứng, không đôi co với anh ta làm gì.

MC tiệc cưới nói một tràng dài những câu vô nghĩa, Đình Tiểu Dã cười rồi hỏi Phong Lan: “Anh ta còn làm nhảm đến khi nào đây?” Phong Lan giả vờ không nghe thấy.

“Giận rồi à?” Đình Tiểu Dã nghiêng đầu nhìn cô, đánh giá tình hình. “Chị xinh hơn cô ấy đấy.”

“Xí!” Phong Lan ra vẻ không cảm kích gì nhưng ánh mắt đã dịu lại rất nhiều. Cô thừa nhận mình phù phiếm hời hợt, con gái ai chẳng thích được khen đẹp, cần gì biết là có khen thật lòng hay không. Nhưng câu tiếp theo của Đình Tiểu Dã lại khiến cô muốn thổ huyết. “Nhưng cô ấy trẻ hơn chị.”

“Hôm nay cậu nhận của tôi tiền lương cao gấp ba, nói một câu dễ nghe chút thì chết ngay được à?”

Đình Tiểu Dã nói: “Điều đó chẳng rõ ràng rành ra hay sao? Chỉ cần không bị mù thì ai cũng đều thấy thế. Anh ta cưới một người cái gì cũng kém chị thì chị sẽ vui mừng à? Anh ta chọn một người xấu ma chê quỷ hờn mà không chọn chị thì sẽ khiến chị hãnh diện à?”

Phong Lan cảm khẩu, lúc này cô cảm thấy vô cùng hối hận khi bảo Đình Tiểu Dã đi cùng, những lời nói này không có câu nào không chọc ngoáy vào nỗi đau của cô, nhưng cô hoàn toàn không có khả năng phản kháng. MC vẫn lải nhải những câu sáo ngữ trăm lần như một: “Chú rể và cô dâu, một người cao lớn đẹp trai, một người nhan sắc tuyệt vời. Một năm trước đây, họ đã cùng nhen lên ngọn lửa tình yêu, một năm sau đó, họ cùng nắm tay nhau bắt đầu một cuộc hành trình mới của cuộc sống...” Dưới hội trường quan khách vỗ tay đáp lễ, Phong Lan đứng phắt dậy, suýt nữa gạt đổ cả ly rượu trước mắt.

Hay quá nhỉ “một năm trước đây, họ đã cùng nhen lên ngọn lửa tình yêu”. Tính cả thời gian tĩnh lặng dành cho nhau, cô và Chu Đào Nhiên cũng mới chia tay sáu tháng, điều này chẳng phải có nghĩa là, khi cô và Chu Đào Nhiên vẫn chưa bỏ nhau, hia người trên bục kia đã kết đôi rồi sao, thế mà còn tuyên bố công khai đồng dục trước mặt tất cả mọi người. Bọn họ coi cô

là khi diễn trò chằng!

Đình Tiểu Dã kéo tay Phong Lan lại, cố ấn cô ngồi xuống. “Con gái bây giờ tính tình đều nóng nảy như chị sao? Chỉ cần nghe phải một câu nói dở là nổi cơn à?”

“Biển đi! Không phải việc cãi nhau!” Phong Lan run lên vì giận dữ. “Cậu có nghe thấy câu vừa rồi không? Bọn họ đã yêu nhau một năm rồi!” Đình Tiểu Dã nhanh chóng hiểu ra vấn đề, ngay lập tức rót cho Phong Lan một ly rượu. “Thế hôm nay chị đến để làm gì? Uống đi! Uống xong là không có chuyện gì nữa.”

Phong Lan làm một hơi cạn ly đầu, đến ly thứ hai cô từ từ đặt ly rượu xuống, hoang mang thần thờ nhìn Đình Tiểu Dã. “Tôi không nuốt nổi, tại sao lại thế?”